

hvis Klæder tilsmudser ved Berøring, gaar eller opholder sig paa Fortovene, jfr. § 5, 1. Punktum i Slutningen.

Da der har været rejst Tvivl om, hvorvidt det er tilladt at gaa paa Fortovet og trække en Cykle paa Kørebanen, skal Udvalget bemærke, at hverken den gældende Færdselslov eller nærværende Udkast eller Politivedtægterne indeholder noget Forbud herimod.

Med Hensyn til Bestemmelsen i Stk. 1, 2. Punktum, om Barnevogne og Sygestole skal bemærkes, at det er en Selvfølge, at Bestemmelsen kun gælder, naar disse Køretøjer benyttes til deres egentlige Formaal, saaledes at f. Eks. en Barnevogn, der anvendes til Varetransport, maa følge Reglerne om Trækvogne, samt at »Sygestole« ikke omfatter Køretøjer, som drives ved Maskinkraft.

Den gældende Færdselslov indeholder ikke nogen Bestemmelse svarende til det foreslaaede Stk. 2, men dens § 8, Stk. 2, forudsætter dog, at »Processioner« bevæger sig paa Kørebanen. Da heller ikke Politivedtægterne indeholder positive Bestemmelser, som henviser sluttede Optog til Kørebanen, har man anset det for rigtigt at stille Forslag om en saadan Bestemmelse.

I Politivedtægterne findes der ogsaa andre Bestemmelser til Regulering af Fortovsfærdslen. Der findes saaledes i de fleste Købstadvedtægter Bestemmelse om, at enhver paa offentligt Fortov er pligtig at vige af Vejen for de mødende, der har Kørebanen paa deres højre Haand. Bestemmelsen er sikkert oprindelig kommet ind i Vedtægterne uden Tanke om Færdselssikkerheden og antagelig nærmest for at slaa fast, hvem der i fornødent Fald skulde vige ud paa den daarligere brolagte og i daarligt Føre mere snavsede Kørebane. Dersom denne Bestemmelse, der giver en vis »Fortovsret« til de Personer, der færdes paa venstre Fortov, medførte, at Fodgængerne holdt sig til dette, vilde den for saa vidt være anbefalelsesværdig, som en Fodgænger paa venstre Fortov, naar han træder ud paa Kørebanen, paa Forhaand har Blikket vendt mod de Køretøjer, som kommer mod ham paa den nærmeste Halvdel af Kørebanen. Men Erfaringen viser, at Bestemmelsen i alt Fald er uden væsentlig Betydning med Hensyn til, hvilket Fortov Fodgængerne benytter, og den er derfor for saa vidt uheldig, som den, hvis den efterleves, paa smalle Fortove eller i Trængsel tvinger de Fodgængere (maaske Fodgængere med Børn eller Barnevogne) ud paa Kørebanen, som har Ryggen mod Strømmen af Køretøjer paa den nærmeste Halvdel af Kørebanen. Det tør imidlertid siges, at disse Bestemmelser hidtil har været uden nævneværdig praktisk Betydning.

Hvis en Regulering af Fortovsfærdslen var tiltrængt, kunde man gaa en af to Veje.

Man kunde *enten* overføre den Bestemmelse, som findes i de norske Trafikregler af 17. December 1926, og som indskærper Fodgængerne, at de helst bør benytte det venstre Fortov. En tilsvarende Regel findes i et svensk Kommissionsforslag af 1929, idet det heri foreslaas, at Fodgængerne fortrinsvis bør benytte højre Fortov, hvorved bemærkes, at Sverige har Venstrekørsel. En saadan Regel, vel at mærke effektivt gennemført, vilde i nogen Grad beskytte Fodgængerne mod egen Uforsigtighed ved Udtræden paa Kørebanen. Udvalget foreslaar dog ikke nogen saadan Bestemmelse. Man er for det første i Tvivl om, hvorvidt Bestemmelsens Fordele vilde opveje Ulemperne ved den. Foruden det Baand, som den vilde lægge paa Fodgængernes Bevægelsesfrihed, vilde den utvivlsomt medføre, at Fodgængerne netop paa de stærkest befærdede Gader i Byerne i større Omfang end nu vilde krydse over Kørebanen. Men man anser derhos en saadan for hele Landet eller blot for Byerne gældende Bestemmelse for praktisk uigennemførlig for Tiden. Hvor der derimod maatte vise sig at være praktisk Trang til den for enkelte Gader, vil en saadan Regel altid i Medfør af Forslagets § 2, Stk. 1, kunne indføres som gældende for disse Gader.